

Arrest

**nr. 175 886 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient via een op 22 juli 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 22.07.2015 in toepassing van de artikelen 10,12bis,§1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door

*Naam: [S.]
Vooma(a)m(en): [S.]
Nationaliteit: Nepal
[...]*

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te vinden die haar verhinderen terug te keren naar het buitenland om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokken haalt aan dat ze sinds januari 2009 onafgebroken in België verblijft en dat ze duurzaam verankerd is in Belgische samenleving.

Ze is hier gehuwd en heeft een kind met haar echtgenoot

Het zou onmogelijk zijn voor haar om zonder of met haar dochtertje naar Nepal te reizen.

Betrokkene is inderdaad reeds enkele jaren in België, maar heeft geen enkel verblijfsrecht verworven.

Dit illegaal verblijf geeft haar geen rechten.

Ze geeft niet aan op welke manier het voor haar onmogelijk is om naar het buitenland te reizen met of zonder haar kind en/of echtgenoot.

Betrokkene haalt de situatie in Nepal aan, met name de voorbije aardbevingen, maar haalt dan tegelijkertijd aan dat ze niet naar Nepal moet, maar naar India. Ze toont niet aan waarom het als alleenstaande vrouw onmogelijk is om tijdelijk in India te verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan: “Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel evenals een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak evenals artikel 7, alinea 1, 3 VW”.

Zij betoogt als volgt:

“De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dit houdt concreet in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij is strekt ertoe de verzoeker toe te laten te achterhalen om welke concrete redenen sprake is van een gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit vergt een beoordeling van de specifieke elementen van het dossier.

Uit de bestreden beslissing moet vervolgens blijken dat deze elementen in rekening werden genomen bij de besluitvorming evenals de redenen aangeven waarom deze elementen niet werden aanvaard. De motivering in onderhavige zaak voldoet niet aan deze vereisten.

In casu blijkt dat verwerende partij geen geïndividualiseerde elementen in haar motivering heeft opgenomen.

Zij is op geen enkel punt afdoende concreet.

Verweerster is op de hoogte van de gezinstoestand van verzoekster doch laat na deze concreet te evalueren om in algemene bewoordingen een bevel af te leveren.

De professionele activiteiten van de echtgenoot van verzoeker – chauffeur- komen niet aan bod terwijl deze juist een belangrijke tegenindicatie blijken te zijn voor het vertrek van verzoekster.

Verder blijkt nergens uit of de gezondheidstoestand van verzoekster enigszins werd onderzocht.

Verwerende partij stelt dat het hoger belang van het kind niet geschaad zou zijn door de tijdelijke afwezigheid van moeder of vader doch laat na dat ook maar in het minst te motiveren.

Bijgevolg blijkt dat verwerende partij in praktijk geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind , nochtans een verplichting conform artikel 3 IVRK.

Immers erkent de Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan hun belangen.

Verweerster heeft op geen enkel ogenblik de belangen van het minderjarig kind daadwerkelijk in haar beoordeling opgenomen, zodat de beslissing van verweerster ook om deze redenen niet afdoende is gemotiveerd.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel de Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine

Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig."

2.2. Verzoekster licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Verzoekster omschrijft ook niet in concreto op welke manier de bestreden beslissing in casu de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel schendt, zodat deze onderdelen van het middel ook onontvankelijk zijn. Louter theoretische bespiegelingen in dit verband volstaan te dezen niet.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). In casu motiveert de bestreden beslissing, met verwijzing naar de correcte rechtsgrond, dat verzoekster het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aantoonde. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Anders dan verzoekster stelt, blijkt duidelijk dat bij het treffen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de elementen die verzoekster in haar aanvraag aanhaalde. Verzoekster verwijt verweerder haar gezinstoestand niet concreet te hebben geëvalueerd en haalt hierbij de professionele activiteiten van haar echtgenoot en haar gezondheidstoestand aan, maar gaat er aan voorbij dat zij hierover niets in haar aanvraag heeft vermeld en zij daarin bovendien heeft laten uitschijnen gezond te zijn door te vermelden dat zij geen ziekten heeft die een gevaar zouden kunnen vormen voor de volksgezondheid. Verzoekster kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing aandacht schenkt aan "geïndividualiseerde elementen" indien ze geen dergelijke elementen ontwikkeld heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het is aan verzoekster om alle door haar nuttig geachte elementen aan te voeren in haar aanvraag. Het is niet aan de verwerende partij om dit te gaan

invullen ten behoeve van verzoekster. Waar verzoekster opwerpt, *“Verwerende partij stelt dat het hoger belang van het kind niet geschaad zou zijn door de tijdelijke afwezigheid van moeder of vader doch laat na dat ook maar in het minst te motiveren”*, dient de Raad op te werpen dat zulks niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing zodat verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist. Waar verzoekster ten slotte nog opmerkt dat er in algemene bewoordingen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dient te Raad op te merken dat deze kritiek niet dienstig is, nu huidig beroep niet gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing verder aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar eerste middel, zodat dit middel derhalve dient te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de inhoud van de overige opgeworpen geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan er worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoekster daaromtrent zelf geeft in haar verzoekschrift.

2.4. Verzoekster voert aan dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind, daar waar dit nochtans een verplichting vormt conform artikel 3 van het van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld en daargelaten de vraag of deze bepaling een directe werking kan worden toegedicht, kan de verwerende partij enkel daadwerkelijk rekening houden met elementen die het kind aanbelangen voor zover verzoekster daadwerkelijk dergelijke elementen in haar aanvraag heeft ontwikkeld, quod non. Alleszins dient de Raad op te merken dat aangezien verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 29 december 2016, dit wegens een vestigingsaanvraag als ascendent van een minderjarige, er geen sprake van is dat verzoeksters kind haar aanwezigheid of die van zijn vader moet missen, aangezien verzoekster beschikt over een machtiging tot verblijf, ook al is deze tijdelijk en precair, wat maakt dat zij met of zonder haar kind het land niet dient te verlaten om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen. Heden blijkt derhalve geen belang bij de aangevoerde kritiek.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan: *“Schending van artikel 12bis, §4 en § 7 Vw, van artikel 5, lid 5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991[1], van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie e[n] van artikel 8VVRM”*.

Zij geeft de volgende toelichting:

“Een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan in België worden ingediend in geval sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoekster heeft alle in §2 bedoelde bewijzen bij haar aanvraag overgemaakt, evenals een bewijs van identiteit. Bovendien riep zij bijzondere omstandigheden in die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Artikel 12 bis § 7 van de vreemdelingenwet stelt dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Dit is een omzetting naar Belgisch recht van artikel 5§5 van de Gezinshereningsrichtlijn.

Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag stelt daarenboven dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen immers onder de werkingssfeer (RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067).

In arrest 97.183 van de RvV betrof het een vernietiging van een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag gezinshereniging, ingediend vanuit onwettig verblijf in België met bevel om het grondgebied te verlaten, dat DVZ genomen had ten aanzien van de moeder van een minderjarig kind

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Verzoekster heeft een kind van 2 jaar oud dat in België is opgegroeid vanaf de geboorte.

De echtgenoot van verzoekster is voltijds tewerkgesteld in België en kostwinner van het gezin. Hij kan het land niet verlaten nu één van de vereisten voor het gegrond verklaren van een verzoek om gezinshereniging het bestaan van afdoende bestaansmiddelen betreft.

Zijn werkzaamheden als chauffeur – hij start voor dag en dauw, tegen uiterlijk 5 u - maken dat hij onmogelijk de zorg voor het kind kan waarnemen.

Dit maakt dat verzoekster met het kind zou moeten terugkeren en het kind van haar vader voor onbepaalde tijd- de behandeling van een aanvraag neemt gemakkelijk zes maanden tijd in beslag- zou gescheiden worden, hetgeen een schending van het familieleven van het kind zou teweegbrengen in de zin van artikel 8 EVRM en de belangen van het kind in de zin van artikel 3 IVRK.

Zelfs indien het kind niet zou meegaan, kan niet ontkend worden dat ook het verbreken van de band met haar moeder een zeer ernstige invloed zou hebben op de peuter, gelet op zijn jonge leeftijd.

De visie van verwerende partij getuigt niet van veel respect voor het "hoger belang van het kind".

Het is duidelijk dat de verdragsrechtelijke bepalingen primeren op de vreemdelingenwet, in die zin dat het vermijden dat een kind het fysiek of psychisch in gevaar wordt gebracht, belangrijker is en meer bescherming geniet dan de verplichting van de wet om de aanvraag te richten aan de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst.

Bovendien dient in het geval van verzoekster een nieuwe aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit het land van herkomst Nepal niet in Nepal dan wel in New Delhi (Indië) te gebeuren.

Het is een algemeen bekend gegeven dat New Delhi één van de meest gevaarlijke steden voor vrouwen betreft. Verkrachtingen zijn er schering en inslag, en tot voor kort gold er een absolute cultuur van straffeloosheid.

Verzoekster dient maw in een risicovolle omgeving als zeer jonge vrouw zonder enig sociaal netwerk gans alleen dan wel samen met een kind van amper twee jaar oud, te verblijven gedurende de aanvraagperiode die al snel zes maanden kan bedragen.

Zij heeft hier geen enkele vorm van familiale of andere affectieve binding en zou dus al die tijd noodgedwongen op hotel moeten verblijven; een scenario dat financieel alleen al absoluutniet haalbaar is.

Het spreekt voor zich dat verzoeker haar echtgenoot onmogelijk verzoekster kan vergezellen nu hij als enige kostwinner is en moo gezinshereniging er voldoende financiële middelen dienen gewaarborgd te worden.

Voor verzoekster is het ten slotte ingevolge de traumatische ervaringen destijds, onmogelijk om een gezinsleven op te bouwen in haar land van herkomst Nepal.

Verzoekers had ginds een relatie met een man van een andere kaste.

Beiden werden verstoten door hun familie .

Nadat haar partner onder druk van zijn familie verzoekster had verlaten, werd zij met de dood bedreigd door zijn familie.

Zij diende haar kind achter te laten en het land te verlaten om haar veiligheid te garanderen

Bijgevolg kan verzoekster noch haar gezin in Nepal geen waardig en effectief gezinsleven worden gewaarborgd.

In die omstandigheden betekent een terugkeer naar het land van herkomst een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM .

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefte doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.”

2.6. Verzoekster legt niet uit op welke manier de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 12bis, §4 van de Vreemdelingenwet schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.7. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid. Verzoeksters loutere overtuiging dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, toont het bestaan ervan niet aan.

2.8. De Raad merkt verder op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 5, §5 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.9. De Raad wijst erop dat aangezien verzoekster in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie geldig tot 29 december 2016, het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, zoals het werd gesteld in het arrest 175 887 van 6 oktober 2016. Van een terugkeer naar het land van oorsprong met alle gevolgen die verzoekster beschrijft in haar verzoekschrift is derhalve geen sprake. Zonder bevel om het grondgebied te verlaten is een

schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Gelet op de overige aangevoerde kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA